
Sietesz, st. 9, gm. Kańczuga, woj. podkarpackie, AZP 104-80/33

Informator Archeologiczny : badania 33, 154

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

ski. W czasie prac ziemnych (wykopy pod fundament) uszkodzona została południowa część komory pieca i północny fragment jamy przypiecowej. Średnica pieca wynosi około 130 cm, wysokość od dna do zachowanej powierzchni – 70 cm, wielkość pieca razem z jamą przypiecową – 400 cm. Dno jamy piecowej zajmował popękany ruszt. Wypełnisko pieca oraz jamy przypiecowej zawierało dużą ilość ceramiki i polepy. Łącznie zebrano około 1000 fragmentów ceramiki toczonej na kole i kilka lepionej ręcznie. Ceramikę toczoną można podzielić na dwie grupy: na naczynia wykonane z masy ceramicznej bez domieszki schudzającej (tzw. ceramika „ścieralna”) oraz naczynia wykonane z gliny z dużą zawartością piasku. W obu grupach reprezentowane są duże naczynia zasobowe, średniej wielkości garnki i misy oraz małe miseczki. Piec najprawdopodobniej należy wiązać z młodszym okresem wpływów rzymskich.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Historycznym w Sanoku.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Recherches Archeologiques”.

Badania będą kontynuowane.

SIETESZ, st. 9, gm. Kańczuga, woj. podkarpackie, AZP 104-80/33

- osada pradziejowa
- osada z okresu wczesnego średniowiecza

Ratownicze badania archeologiczne, przeprowadzone w terminie sierpień i wrzesień przez mgr Izabelę Mianowską (autorka sprawozdania, Usługi Archeologiczne Izabela Mianowska, Kraków). Finansowane przez Telekomunikację Polską S.A. Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię 70 m².

Stanowisko leży na stoku doliny rzeki Markówki, na wysokości około 252 m n.p.m. Badania prowadzono w związku z układaniem kabla światłowodowego. Wykonano wykop długości 70 m i szerokości 1 m, w którym nie zarejestrowano żadnych obiektów bądź zabytków archeologicznych.

Dokumentacja przechowywana jest w urzędzie Podkarpackiego WKZ z/s w Przemyślu.

Badania nie będą kontynuowane.

STEKLNO, st. 12, gm. Gryfino, woj. zachodniopomorskie, AZP 36-05/126

- osada wczesnośredniowieczna (VIII/IX – 1. połowa IX w.)

Badania ratownicze w ramach nadzoru archeologiczno-konserwatorskiego w terminie od drugiej dekady stycznia do marca prowadził mgr Antoni Porzeziński. Finansował Urząd Miasta i Gminy w Gryfinie. Pierwszy sezon badań.

Podczas prac ziemnych (głębokich wykopów liniowych) związanych z realizacją budowy sieci instalacji sanitarnych odkryto nieznane dotychczas stanowisko osadnicze, położone na południe od Steklna, wzdłuż dość wysokiej skarpy stoku wzniesienia, usytuowanej nad południowo-zachodnią częścią jeziora Steklno. Odkryto i wyeksplorowano 5 jam wczesnośredniowiecznych z materiałem zabytkowym w postaci fragmentów naczyń glinianych i osełek kamiennych oraz intensywne, jasno-czarne wypełnisko warstwy kulturowej na odcinku o długości 46 m. Stropy wypełniska poszczególnych obiektów zalegały na głębokości 50 cm poniżej poziomu powierzchni współczesnej pola ornego. Miąższość warstwy kulturowej jest dość zróżnicowana, od 5 do 23 cm grubości, koloru ciemnoszarego i czarnego z dużą ilością drobnych przepalonych kamieni, popiołu i drobnych ułamków naczyń glinianych. Maksymalną wielkość osady określić należy na około 30 arów. Usytuowana jest na łagodnym stoku niewielkiego wzniesienia opadającego łukowato w kierunku jeziora. Brzeg stanowiska stanowi wysoka skarpa nad drogą gruntową biegnącą wzdłuż brzegu jeziora.

Dokumentację i materiały zabytkowe z prowadzonych badań złożono w Dziale Archeologii Muzeum Narodowego w Szczecinie.